

Vänsterpress om Katalonien – mitten av november 2017

Den 21 december ska det hållas nyval till det regionala katalanska parlamentet. Nyvalet har utlysts av Madrid, men även de separatistiska katalanska partierna har förklarat att det accepterar detta. Såväl separatisterna som de som vill att Katalonien ska stanna kvar i Spanien hoppas att den egna sidan ska gå stärkt ur valet. Men kommer Madrid att acceptera resultatet om separatisterna skulle få majoritet och återupptar försöket att bryta loss Katalonien? Det är tveksamt. Madrids försök att starta rättsprocesser mot ministrar i den katalanska regeringen bådär inte gott. Men i vilket fall som helst så kan man hoppas att valet genomförs under någorlunda demokratiska former och att valresultatet ger ett tydligt utslag.

För vänstern i Katalonien och övriga Spanien är det viktigt att inte låta den nationella frågan bli den allt överskuggande. För att nå framgång måste man förena sig med även moståndare till avskiljande för att få bort den reaktionära Madrid-regeringen och samla de progressiva krafterna kring *sociala* frågor som är brännande för alla arbetande, oavsett var de bor och arbetar. En del av texterna i föreliggande samling tar upp den aspekten.

Tidigare artikelsamlingar: [Vänsterpress om Katalonien – slutet av oktober 2017](#), [Vänsterpress om Katalonien – mitten av oktober 2017](#), [Vänsterpress om folkomröstningen i Katalonien – oktober 2017](#)

Se även följande artikel- och dokumentsamlingar, som till stor del är översättningar från spanska källor: [Katalonien-dossier november 2017 - vänstern och Katalonien-krisen](#), [Luke Stobart: Katalonien: det förflutna och framtiden](#) och [Katalonien efter självständighetsförklaringen](#)

Martin Fahlgren 19/11 2017

Innehåll

Flamman	1
<i>"Självständighetsrörelsen vänder sig mot eliterna"</i>	1
Internationalen	3
<i>Spanska statens absurda teater</i>	3
<i>Vid sidan av självständigheten, de sociala frågorna på väg tillbaka</i>	4
Offensiv	8
<i>Fortsatt kamp för självständighet kan besegra regeringens repression</i>	8
<i>Miljonmarsch för Katalonien</i>	10

Flamman

”Självständighetsrörelsen vänder sig mot eliterna”

Jonas Elvander

Flamman 9/11 2017

Kataloniens regeringschef överlämnade sig i söndags till belgiska myndigheter efter att ha flytt till Bryssel. Flamman talade med Lluç Salellas Vilar, kommunikationsansvarig för och styrelsemedlem i det antikapitalistiska katalanska självständighetspartiet CUP för att reda ut vad som hänt och vad som kan hända framöver.

Kan du i korthet sammanfatta vad som har hänt i Katalonien de senaste veckorna?

– Efter folkomröstningen 1 oktober försökte den katalanska regeringen få till stånd förhandlingar med Madrid om hur man skulle gå vidare. Madrid vägrade eftersom de hävdade att omröstningen var illegal och ökade i stället repressionen. Det pågick i tre veckor. Till slut beslutade den katalanska regeringen att man skulle ta saken i egna händer och utropa självständighet unilateralt. Då valde den spanska regeringen att använda artikel 155 och upphäva Kataloniens självstyre. Efter det delade sig den katalanska regeringen i två. En grupp med president Carles Puigdemont i spetsen åkte till Bryssel för att försöka få EU att ta ställning och göra konflikten internationell. De försökte också skydda sig eftersom en häktningsorder hade utlysts och de inte trodde att de skulle få en rättvis rättegång i Spanien. De övriga stannade i Barcelona men kunde bara sitta i två dagar innan de greps. Den spanska regeringen har nu utlyst nyval i Katalonien, vilket är grundlagsvidrigt eftersom bara den folkvalda katalanska presidenten kan göra det.

Puigdemont överlämnade sig till belgisk polis i söndags. Varför då?

– De ville undvika bilder där de grips av polis. De släpptes dock direkt eftersom den belgiska rätten till skillnad från den spanska anser att man inte behöver sitta häktad under tiden som ärendet behandlas. Det belgiska rättsväsendet har nu två månader på sig att bestämma om de ska utlämnas till Spanien eller inte. Det skulle i så fall i princip sammanfalla med nyvalet 21 december. Flera katalanska politiker och sociala ledare har gripits.
– Ledarna för de två största självständighetsrörelserna har nu suttit häktade i 21 dagar. Vi vet inte om och när de kommer att släppas. Men det kommer inte att ske inom kort. Det kan ta mellan två och fyra år innan en eventuell rättegång kan börja. Totalt sitter nu tio politiker fängslade.

Vilken är er inställning till nyvalen?

– De flesta katalaner verkar tycka att det bästa är att gå och rösta även om många är oroliga för hur fria valen tillåts vara. Det spanska regeringen har visat att den inte bryr sig om att följa lagen.

Vad tror du kommer hända om självständighetspartierna vinner en majoritet igen?

– Det pågår samtal mellan självständighetspartierna nu om hur man ska förhålla sig om självständighetssidan vinner igen och den spanska regeringen griper den nya regeringen. Vi är i alla fall ganska överens om att en ny regering måste försöka utveckla vägen mot en katalansk republik.

Ert parti samarbetar med Puigdemonts högerparti. Hur fungerar det?

– Vi samarbetar bara med Puigdemont på ett plan. Det handlar om att få till stånd en omröstning om självständighet. Vi håller inte alls med dem i sociala frågor men vi är överens om att det behövs en inkluderande, demokratisk konstituerande process. Det vi delar är åsikten att det inte är möjligt att inleda en sådan inom ramen för den spanska staten. Vi måste samarbeta

med andra partier för att uppnå självständighet.

Finns det ett alternativ till självständighet?

– Inte för oss i CUP. Ett alternativ är omöjligt eftersom en stor majoritet i det spanska parlamentet är emot att ge katalanerna rätt till självbestämmande. Så om vi vill ha den rätten måste vi ta oss den själva. Vi tror dessutom att en demokratisk konstituerande process behövs eftersom det skulle vara en rörelse som vänder sig mot eliterna, storföretagen och etablissemangen som har styrt på bekostnad av arbetarklassens intressen.

Er kollega Puigdemont håller nog inte med om den beskrivningen.

– Det som har hänt de senaste dagarna är att många stora företag har börjat kritisera Puigdemonts regering eftersom han nu agerar mot deras intressen. Det är inte en renodlad högerkoalition han leder utan en centerkoalition med ett socialdemokratiskt parti. Vår utrikespolitiska talesperson var tidigare en grön ledamot i Europaparlamentet. Självständighetsprocessen bryter mot status quo och har på så sätt drivit hela regeringen vänsterut. Vi har antagit flera nya lagar som är mycket mer progressiva än de som gäller på spansk nivå.

Den katalanska självständighetsrörelsen tog fart i och med den ekonomiska krisen. Hur ser du på det sambandet?

– Det är troligt att vi inte hade befunnit oss i denna situation om krisen inte hade inträffat. Den gjorde att många förändrade sin attityd. Efter krisen i Grekland insåg många att vi måste veta vem som har den yttersta makten och se till att den ligger så nära medborgarna som möjligt. Men det är inte den enda förklaringen. 2006, två år före krisen och 35 år efter att den spanska konstitutionella överenskommelsen efter Francos död nåddes, förhandlade Katalonien fram ett nytt avtal med den spanska staten om ökad autonomi. Men 2010 beslutade högsta domstolen att det nya avtalet inte var lagenligt och började i stället inskränka självstyret. Det året skedde den första stora demonstrationen för självständighet. Om det inte hade skett hade stödet för självständighet säkert legat kvar på omkring 20 procent.

Vilket är det värsta scenariot som kan inträffa nu?

– Det katalanska parlamentets talman ska till rätten på torsdag. Då kan han och fyra andra gripas. Partierna som är för självständighet riskerar också att förbjudas från att ställa upp i nyalet. CUP skulle också kunna förbjudas helt. Jag hoppas att alla partier får ställa upp i valet och att de som är för självständighet vinner en majoritet. Jag hoppas att EU i så fall kommer att agera så att Madrid tvingas förhandla med oss och att trycket blir så stort att de måste släppa de politiska fångarna.

Vad kommer ni göra nu?

– Vi diskuterar hur vi ska öka trycket på regeringen i Madrid. Vi har utlyst generalstrejk på onsdag. Vi diskuterar även vad vi ska göra efter det, till exempel om vi ska blockera tågstationer och infrastruktur. Alla kort ligger bordet.

Internationalen

Spanska statens absurda teater

Ledare

Internationalen 10/11 2017

Foto: Joan Morejón cc-by-nc

- ▶ **Internationell arresteringsorder mot Kataloniens president**
- ▶ **Den spanska regimen trampar på de demokratiska rättigheterna**
- ▶ **Solidaritetsrörelsen med Katalonien växer i repressionens spår**

Huruvida Belgien kommer att lämna ut Kataloniens president Carles Puigdemont och dennes ministrar till Spanien eller inte återstår att se. I Belgien finns det hur som helst en stor förståelse och sympati för katalanernas kamp för rätten till självbestämmande. Det behövs ingen konspirativ läggning för att inse att Puigdemont och hans ministrar riskerar att få ojuste rättegång i Spanien. Den spanska regimen förakt för de demokratiska fri- och rättigheterna kan knappast illustreras tydligare. När spanska militärpoliserna den 1 oktober gick till våldsam attack mot tusentals fredliga människor vid valurnorna i Katalonien häpnade omvärlden inför brutaliteten.

Monarkin, regeringen, högern, reaktionära individer i PSOE och Högsta domstolen hänvisar idag alla till artikel 155 i författningen från 1978, den ”övergång till demokrati”, som påtvingades Spaniens medborgare efter 40 år av fascism. Den spanska staten har nu med hjälp av artikel 155 upphävt Kataloniens begränsade autonomi och tagit över Kataloniens centrala samhällsfunktioner. Regimen i Madrid har låtit fängsla åtta av Kataloniens folkvalda regeringsmedlemmar samt utfärdat en internationell arresteringsorder mot president Carles Puigdemont och fyra andra ministrar som befann sig i Belgien. Puigdemonts försvarsadvokat i Barcelona har fördömt att de som fängslats utsatts för förnedrande behandling av spanska polisen. Iförda handbojor tvingades några av dem klä av sig som om de vore farliga brottslingar medan de tvingades lyssna på Spaniens nationalhymn. Puigdemont gjorde nog klokt i att stanna i Belgien eftersom elementära demokratiska garantier för de anklagade i Spanien

lyser med sin frånvaro.

Regimens tvångsåtgärder som backas upp av EU-eliten är ett frontalangrepp mot demokratiska fri- och rättigheter och visar hur falskt borgerlighetens prat om Spanien som en demokratisk och modern stat är. Det är fullkomligt absurt att utlysa val i Katalonien och lova att självständighetens politiska ledare ska få delta samtidigt som dessa jagas och fängslas. Det är bisarrt när den spanska regeringen hävdar att de fängslade ska få delta i valkampanjen. Extremhögern kräver å sin sida att det antikapitalistiska parlamentariska partiet Candidatura d'Unitat Popular (CUP) ska bannlysas. CUP anser att valet den 21 december är illegitimt men tänker ändå delta. Även borgerlig media tar för givet att självständighetspartierna kommer att skörda en ny valseger den 21 december. Ska då ledande politiker fängslas på nytt? Ska den borgerliga demokratin ogiltigförklaras in absurdum? Den spanska statens militära överbefälhavare har nyligen sagt att armén tänker försvara monarkin och Spaniens odelbarhet och att han dessutom är stolt över det fascistiska förflutna. Vad är allt detta om inte ett uttryck för det absurdas teater?

Att den spanska högerregeringen pratar demokrati samtidigt som den begår otvetydiga brott mot de demokratiska fri- och rättigheterna är grovt hyckleri. Greklands före detta finansminister Gianis Varoufakis skriver på twitter: "Ingen konstitution för vilken politiker fängslas kan vara demokratisk". Den brittiske vänsterprofilen Owen Jones försvarar i tidningen *The Guardian* katalanernas rätt till nationell självbestämmande och uppmanar Europas regeringar att tala förstånd med den burdusa spanska regeringen och "sluta attackera väljare, sluta fängsla folkvalda politiker, sluta förneka folkets rätt att avgöra sin framtid och upphör med att angripa de medborgerliga fri- och rättigheterna". Den belgiska regeringen har sagt att den inte tänker kommentera det som sker i Spanien, men landets inrikesminister Jan Jambon tog i VTM NEWS bladet från munnen: "Madrid har gått för långt, var är Europa? Att slå fredliga människor och fängsla regeringsmedlemmar är att gå för långt". Enligt ministern har de katalanska politikerna "uppfyllt det mandat som väljarna har gett dem".

I Baskien, i staden Bilbao, ordnade konstellationen EH Bildu och ett flertal fackföreningarna och vänsterpartier såsom Podemos en manifestation den 5 november som samlade 44 000 människor i protest mot Spaniens repression och till stöd för Kataloniens rätt till självbestämmande. Det är ett led i en växande solidaritetsrörelse som kräver frihet för de katalanska politiska fångarna, ett omedelbart upphävande av artikel 155 och garantier för en bindande folkomröstning om Kataloniens framtid.

Vid sidan av självständigheten, de sociala frågorna på väg tillbaka

Ludovic Lamant

Internationalen 17/11 2017

Barcelonas borgmästare Ada Colau har, med stöd av andra vänsterkrafter, lagt fram en plattform, som handlar om att satsa på akuta sociala frågor inför valet i Katalonien den 21 december. Hon vill visa att det dessa dagar går att tala om något annat än självständighet i Katalonien. Hon får då också räkna med den kris, som skakar en av hennes allierade, Podemos, som trasslat in sig i den katalanska frågan.

En av de viktigaste frågorna inför nyvalet i Katalonien den 21 december? En skattereform. Medan frågan om självständighet i åratal kvävt all annan debatt i Katalonien kommer vänstern nu med något helt nytt. Man vill framhäva den strategi som går ut på att lyfta fram "de sociala frågorna".

"Det katalanska socialistpartiet lade i fjol fram ett förslag till skattereform, men som avvisades av Junts Pel Si [självständighetsanhängarnas plattform] och [högerpartiet] Partido Popular. Vi tänker prioritera den frågan, men också lyfta fram budgeten för utbildning och hälsovård", säger Raúl Moreno till Mediapart. I somras var arbetslösheten i Katalonien 13,2 procent, fyra procentenheter under genomsnittet i Spanien. Katalonien är också den region i

Spanien med flest vräkningar (över 14 000 i fjol) och en av de regioner där nedskärningarna varit störst inom offentlig service.

”Den sociala frågan måste lyftas fram på allvar efter att alltför länge ha varit borta ur debatten. Vi måste försöka bygga en majoritet kring den för att kunna hitta en lösning på den territoriella krisen”, säger Lluís Rabell, katalansk deputerad och ledare för koalitionen *Catalunya Sí que es Pot* (Katalonien, ja det är möjligt), som Podemos 2015 gav sitt stöd till. ”Det finns ett politiskt utrymme där det går att kräva, inte självständighet men suveränitet inom mycket konkreta områden, som berör vanligt folk”, säger Joan Subirats, nära rådgivare till Barcelonas borgmästare Ada Colau.

Det handlar inte om några lösa planer. Den 31 oktober uttalade sig Pablo Iglesias, Podemos generalsekreterare, klart för vad många aktivister i Barcelona skulle vilja se: bildandet av ett vänsterblock inför valet den 21 december. Ledaren för Podemos talade om tre tänkbara inslag där: ERC (de katalanska republikanerna under Oriol Junqueras), PSC (socialisterna runt Miquel Iceta) och plattformen *Catalunya en Comú* (som bl a Podemos stöder).

Det är en koalition av ”progressiva med olika uppfattningar”, sade Iglesias. Och med fog: där återfinns ett parti som är för självständighet (ERC, som ligger etta i opinionsmätningarna), ett ”konstitutionellt” parti (PSC som är för att respektera den spanska konstitutionen och tillfällig allierad till *Partido Popular*) och ett ”mitt emellan” de båda blocken (Podemos och dess allierade som är för ”rätten att själv bestämma”, dvs att hålla en legal folkomröstning om självständighet, utan att själva vara för självständighet).

Kommer vänstern i Katalonien att lyckas med det om vänstern i Madrid inte klarade av efter parlamentsvalen 2015 och 2016? ”Det skulle kunna bli en blandad regering, över olika barriärer, men som satsar på de sociala frågorna”, säger Ramón Luque, en av veteranerna inom ledningen för Izquierda Unida (Förenade vänstern) i Katalonien och som också är rådgivare åt Pablo Iglesias rörande denna region med 7,5 miljoner invånare. ”I samband med valen 2015 och 2016 lockade vår plattform [*En Comú Podemos*] många väljare med vitt skilda uppfattningar i den nationella frågan, från federalister inom vänstern till nationalisterna, förespråkare för autonomi och till och med anhängare av självständighet. Vår linje sträcker sig över blockgränserna”, säger han till Mediapart.

Detta scenario är nog inte det mest sannolika. Men det kan heller inte uteslutas, eftersom ERC, som toppar i opinionsmätningarna, verkar vilja gå fram på egen hand. 2015 förvandlades regionalvalet i Katalonien till en ”folkomröstning” om självständighet genom plattformen ”Tillsammans för ett ja”, resultatet av ett närmande mellan ERC och PDeCAT (höger). Nu verkar vänsterrepublikanerna vara inne på att gå fram på egen hand. Vilket lämnar frågan öppen om sammansättningen av den nya regeringen i regionen. Även om det faktum att ERC:s ledare Oriol Junqueras fängslats och att en del av PDeCAT är för att bibehålla en gemensam front kan få ERC att svänga fram till tisdagkväll då valsedlarna ska vara fastställda.

Men sen återstår ”miljoneurofrågan”, som Ramón Luque kallar den. Finns det utrymme för en annan politisk kurs i ett läge när Katalonien är splittrat som aldrig tidigare på frågan om självständighet? ”Vi tog hem de båda senaste valen i Katalonien”, säger Luque, för att visa att försöket kan lyckas. I parlamentsvalet i december 2015, och sedan i juni 2016, kom plattformen *En Comú Podem*, med stöd av Pablo Iglesias och Barcelonas borgmästare Ada Colau, etta. Men det går inte att jämföra med parlamentsval, säger Luque samtidigt: ”Folk röstar på ett annat sätt vid regionalval i Katalonien. Då tenderar den nationella frågan att vara helt dominerande.”

Lite motvilligt har Lluís Rabell sedan 2015 försökt stå för en mellanställning i den offentliga debatten. Ledaren för *Catalunya Sí que es Pot* är för katalanernas rätt ”att själva bestämma”, men han är inte för självständighet. ”I parlamentet var vi klämda mellan blocket Tillsammans

för ett ja [självständighetsanhängare] och blocket PP-Ciudadans-PSC [för den rådande konstitutionen]. ”Jag fick ägna all min tid åt att se till att vi aldrig hamnade tillsammans med något av de blocken. Alla var ute efter att rekrytera oss. Och för mig verkar det mycket svårt att hitta ett eget utrymme när polariseringen är så stark.” 63 år gammal har Rabell bestämt sig för att dra sig tillbaka från politisk aktivitet, även om han fortfarande, i likhet med Iglesias, är för bildandet av ett vänsterblock.

Historikern Xavier Domenech och Barcelonas borgmästare Ada Colau på Barcelona en Comú konferens 11 november.

Ada Colau tvungen att ge sig in i kampanjen inför regionalvalet

Men situationen nu är inte samma som för två år sedan. Då hade Ada Colau, med bakgrund i de sociala rörelserna, precis valts till borgmästare i Barcelona. Hon hade byggt sin kampanj på mycket konkreta krav, över motsättningarna mellan höger och vänster: ett stopp för vräkningarna och kamp mot problemen på energiområdet. Hon valde då att inte ställa upp i regionalvalet i september 2015. Av taktiska skäl, eftersom hon var medveten om att den nationella frågan var explosiv och föredrog att koncentrera sig på lokala problem. Då hade också den allians Rabell ledde stöd av Podem, den katalanska grenen av Podemos.

Nu ser läget annorlunda ut på vänsterkanten. Och Ada Colau tänker kasta sig in i striden. ”Ada Colau och hennes team har levt under illusionen att hon genom att leda en så betydande stad som Barcelona, och ingå i oppositionen mot [premiärminister] Rajoy i parlamentet i Madrid, skulle kunna hålla sig utanför de regionala frågorna i Katalonien. Det varade två år. Och nu när den nationella frågan tvingar sig på alla har hon inte längre något val”, lyder Rabells tolkning. I april 2017 enades vänstern i Katalonien om att bilda *Catalunya en Comú*, en gruppering som lånat namnet av *Barcelona en Comú*, som Colau lanserade 2014.

”Detta har aldrig tidigare hänt i Europa. Ingen annanstans finns det någon liknande överenskommelse, mellan de gröna och de röda. På andra håll handlar det bara om valallianser”, säger Ramón Luque. I plattformen *Catalunya en Comú* ingår fyra grupperingar, som var och en riktar sig till olika väljare: Podem (Podemos gren i Katalonien), Barcelona en Comú (Ada Colaus rörelse), samt olika katalanska grenar inom de gröna (Initiativet för Katalonien) och Förenade vänstern (Izquierda Unida, kommunisterna). I den allmänna debatten har ledarna för denna plattform redan fått beteckningen *comunes*, vilket säger åtskilligt om den avgörande

roll Colau spelar där. Det är för övrigt en nära medarbetare till borgmästaren, historikern Xavier Domenech, som väntas bli nummer ett på valsedeln vid valet i december.

Men operationen är ändå allt annat än lätt. Framför allt är tiden knapp. *Catalunuya en Comú* kommer att bli tvungna att planera valkampanjen i all hast. Men framför allt genomgår en av parterna, Podem, en djup kris. Det handlar om att dess ledare, Albano Dante Fachin, radikaliserat sin hållning – precis som många andra aktivister i Katalonien i takt med krisen med Madrid. Efter att först ha varit för ”rätten att själva bestämma” har han närmat sig självständighetsanhängarna efter polisbrutaliteten den 1 oktober. Hellre än en allians med Ada Colau och hennes allierade verkar Fachin vara för en ”enad front” med självständighetsanhängarna i syfte att motsätta sig den artikel 155, som Madrid använder sig av för att placera Katalonien under övervakning.

Iglesias har tvingats köra över sin partikamrat, som i måndags svarade med att avgå med buller och bång. Samtidigt har ledaren för Podemos anordnat en omröstning bland medlemmarna i Katalonien för att godkänna att Podem ansluter sig till plattformen *Catalunya en Comú*. Något som fått Fachin att hävda att Iglesias agerar på samma sätt som Rajoy med artikel 155, då lagligt valda myndigheter avsatts och nyval utlysts för att bevara skenet av demokrati ... ”Krisen inom Podemos gör mig orolig, eftersom partiet är det enda i Katalonien som vänder sig till de unga och inte känner sig bunden av all debatt om ’katalanismen’, vi behöver dem”, medger Luque. För Rabell handlar det om att Podemos får betala priset för vilka som fått hand om ledningen lokalt, ofta akademiker utan större erfarenhet, och långt borta från den folkliga basen.

Dessutom tillkommer spänningen på basnivå inom Podemos på andra håll än i Katalonien. Där har en del svårt att förstå de ganska djärva beslut Iglesias fattat i den katalanska frågan. Genom att vara för en legal folkomröstning om självständighet för Katalonien – något som socialistpartiet PSOE avvisar – har han hamnat på kant med en del av vänstern i Spanien. Han har också dragit på sig eld från ledarsidorna i Madrid. Hans ställning som statsman, som han försöker bygga upp, har fått sig en törn. En av Podemos grundare, Carolina Bescansa, som åtnjuter stor respekt bland medlemmarna, har varnat Iglesias och öppet uttryckt sin oro över att Podemos genom att tala alltför mycket om Katalonien ”inte har någon plan för Spanien” ...

”Podemos befinner sig i en mycket problematisk situation. Nationalisternas offensiv i Madrid är mycket stark och Podemos håller på att framstå som förrädare. I början ville de vara de nya nationalisterna och tala om ’fosterlandet’. Och nu blir de anklagade för att förråda fosterlandet ...”, säger Joan Subirats. De spänningarna, som partiets motståndare spelar på, kan komma att försvaga dynamiken runt *Catalunya en Comú*. Men sannolikt kommer detta inte att hindra den nya plattformen från att på kvällen den 21 december ha rollen som förhandlingspartner för de båda blocken, för eller mot självständighet.

[Ur *Mediapart*, 7 november 2017. Översättning (från franska): Björn Erik Rosin]

Offensiv

Fortsatt kamp för självständighet kan besegra regeringens repression

Per Olsson

Offensiv 2/11 2017

Den spanska högerregeringens beslut att tillämpa författningens diktatoriska artikel 155 mot Katalonien har bara sin motsvarighet i de metoder som Francodiktaturen använde. Efter att regeringen med stöd av socialdemokratiska PSOE och det reaktionära ny-liberala Ciudadanos avsatte Kataloniens president och upplöste parlamentet, upphävt det begränsade självstyret och tagit över styret av Katalonien hotar riksåklagaren med svepande arresteringar och åtal mot de avsatta regeringsmedlemmarna, parlamentsledamöter och andra som har varit för självständighet.

I måndags hade riksåklagaren listat 20 personer som skulle åtalas för uppvigling, uppror och förskingring och straffas med upp till 30 års fängelse.

Detta är bara början på en rad repressiva åtgärder som nu följer när den spanska staten och regeringen försöker konsolidera sitt maktövertagande och ta hämnd på massornas kamp som ledde fram till regionparlamentets beslut den 27 oktober att Katalonien ska vara en självständig republik.

Som socialister ger vi fullt stöd till folkens rätt till nationellt självbestämmande, inkluderat om massorna så önskar rätten att bilda en egen stat. Det är en demokratisk rättighet som den spanska staten och dess härskande klass förnekar såväl Kataloniens folk som Baskiens och Galiciens, vilket man också har låtit skriva in i den nu gällande spanska författningen/grundlagen från 1978. En författning som inte gjorde upp med arvet efter Franco, utan lät den gamla diktaturens tjänare behålla sitt grepp över statens kärna – polis, militär och domstolar. Staten och regeringen gjorde allt för att stoppa folkomröstningen om självständighet den 1 oktober. Efter att folkomröstningen hade förbjudits skickades polis och det paramilitära civilgardet (Guardia Civil) till Katalonien för att beslagta miljoner valsedlar och förhindra folkomröstningen. Samtidigt frös högerregeringen Kataloniens tillgångar för att bland annat

stoppa utbetalningen av löner till 200 000 offentligt anställda. Trots dessa exempellösa angrepp och polisvåldet vid vallokalerna – närmare 1 000 personer fick söka läkarvård till följd av polisens angrepp – kunde folkomröstningen genomföras. 2,2 miljoner människor röstade och 93 procent röstade för självständighet.

Valdeltagandet var mot bakgrund av repressionen och den enorma skrämselfkampanj som föregått den högt – 43 procent – vilket är högre än i EU-valet. Det var ett tydligt utslag av folkviljan.

Efter att de katalanska massorna slagit tillbaka högerregeringen och statens repression mot folkomröstningen den 1 oktober följde sedan den historiska generalstrejken den 3 oktober, vars omfattning bara kan jämföras med den folkliga mobiliseringen i Katalonien som besegrade Francos soldater 1936 och skapade det arbetarnas Barcelona som fortsätter att vara en inspirationskälla för den internationella arbetarrörelsen.

Generalstrejkens framgång skapade nya möjligheter att gå vidare mot att en katalansk republik upprättas, men masskampen skrämde inte bara regeringen och den spanska staten, utan även den katalanska härskande klassen och deras politiska företrädare – det regerande borgerliga PdeCAT med president Puigdemont i spetsen.

Även delar av den katalanska vänstern ryggade tillbaka, och menade att massorna hade gått ”för långt”, och att det nu gällde att byta spår – bort från masskampen – och göra allt för att få till stånd en ”dialog” med regeringen. Alternativt ställdes hoppet till att EU skulle medla. Men ”dialog” om vad och med vem?

Regeringen, PSOE och Ciudadanos gjorde klart att det inte fanns något att samtala om. Med stöd av EU och medlemsländernas regeringar stod de beredda att aktivera artikel 155 om Katalonien inte gav upp kravet på nationellt självbestämmande. Ledare för regerande Partido Popular drog sig inte för att hota med en upprepning av vad som hände 1934 då den katalanska stat som hade utropats krossades i blod och massarresteringar följde.

EU var inte ens beredda att kritisera polisvåldet den 1 oktober. ”EU-höjdarna tiger om spanska våldet. Att EU-medborgare beskjuts med gummikulor är tydligen ingen jättesak”, som Aftonbladet skrev i en ledarkommentar den 2 oktober.

Enligt EU var folkomröstningen olaglig, vilket innebar att man i likhet med den spanska regeringen stämplade dem som röstade som lagbrytare och därmed att betecknas som ”brottslingar”.

EU-ledarna, som har skrämts av den massrörelse med vänsterförtecken som utvecklades i Katalonien, har enligt stött kollegorna i Madrid.

”Sveriges statsminister Stefan Löfven delar uppfattningen om att EU inte bör lägga sig i konflikten”, rapporterade Ekot den 19 oktober. I radioinslaget säger statsminister Löfven: – Det är ett medlemsland som har en intern inrikespolitisk konflikt.

Det är detsamma som att säga att vad än den spanska regeringen gör kommer den svenska och övriga EU-regeringar att vara tysta och ge sitt stöd.

Att inte generalstrejken den 3 oktober följdes av nya massaktioner och fortsatt bygge av de demokratiska kommittéer som har bildats till folkomröstningens försvar (CDR) gav den spanska staten och regeringen tid att hämta kraft. Samtidigt trappade kapitalisterna upp sina ekonomiska sabotageaktioner.

Efter den 6 oktober har 1 700 företag sagt att de ska fly Katalonien och förlägga sina högkvarter någon annanstans.

Kapitalisternas flykt från och den ekonomiska utpressningen av Katalonien följde efter att det globala finanskapitalet (marknadens diktatur) ”slagit larm om att Katalonien har blivit synonymt med instabilitet och osäkerhet, vilket är något som marknaden hatar” (spanska El País

den 18 oktober).

Den rasande spanska nationalismen som regeringen har släppt lös under oktober avslöjade med all tydlighet att man inte ville ha någon dialog. Fångslandet av de två självständighetsaktivisterna Jordi Cuixart och Jordi Sánchez för två veckor sedan gjorde detta ännu tydligare. Den massrevolt som beskedet om att Jordi Cuixart och Jordi Sánchez blivit politiska fångar födde gav kampen i Katalonien ny kraft och visade den revolutionära potential som finns. Men när mobiliseringarna inte blev startpunkten för en ny offensiv – generalstrejk samt resoluta åtgärder mot regeringens och kapitalisternas utpressning – började pendeln svänga på nytt. Förvirring och frustration uppstod, vilket spelade regeringen och reaktionen i händerna. Till förvirringen bidrog också de katalanska borgarnas manövrar mot kampen och den oförlåtliga passivitet som företrädare för IU (Förenade vänstern) och Podemos i Katalonien samt facktoppar förespråkade. En hållning som nu har lett till att självständighetskämpar inom Podemos i Katalonien stämplas som illojala av partiets ledning.

Den republik som det katalanska parlamentet har utropat är dömd att bli en gest om den inte ges ett socialt innehåll – mot högerpolitik och kapitalism.

Kataloniens framtid är ännu inte avgjord. Allt tal om att slaget är förlorat ger reaktionen möjlighet att koppla greppet inför det val som regeringen utlyst till torsdagen den 21 december.

Men ett val under järnhälen är inget fritt val. Ett fritt och demokratiskt val kräver en kamp för att återvinna demokratin i Katalonien – att regeringens repression besegras.

Arbetarklassen är den kraft som kan ge den fortsatta kampen ny styrka. Men det kräver att kampen för en katalansk republik också blir en kamp för upprustad välfärd och trygga jobb med en lön som det går att leva på och som svarar kapitalisternas sabotage med förstatligande av storföretag och banker under arbetarnas demokratiska kontroll och styre.

Det är en internationalistisk kamp för enighet mellan arbetare i Katalonien och den spanska staten mot regeringens åtstramningspolitik och auktoritära metoder. Regeringens attacker mot Katalonien är en varning till alla arbetare och kan ytterst bara besvaras om Kataloniens kamp inspirerar till massrörelser inom den spanska staten och inom EU.

Det är endast genom en arbetarledd kamp som statens och regeringens repressiva offensiv kan besegras och Katalonien kan vinna självständighet.

- För en socialistisk republik i Katalonien och en federal socialistisk republik baserad på en fri och frivillig union av de folk och nationer som nu utgör den spanska staten.

Miljonmarsch för Katalonien

Izquierda Revolucionaria (CWI Spanien/Katalonien)

Offensiv 15/11 2017

Lördagen den 11 november demonstrerade över en miljon i Barcelona för att de politiska fångarna ska släppas fria. Det flera kilometer långa demonstrationståget markerade en ny kvalitativ vändning i kampen mot spanska staten och PP-regeringens förtryck. Massorna står beredda att driva kampen fullt ut.

Miljoner människor har nu dragit slutsatsen att tillämpningen av den spanska grundlagens diktatoriska artikel 155, upphävandet av Kataloniens autonomi, fångslandet av självständighetskämpar samt arresteringen av åtta ministrar utgör ett oemotsvarat övergrepp på de demokratiska fri- och rättigheterna.

De repressiva lagar och dekret som det styrande högerpartiet PP, med stöd av högerpopulistiska Ciudadanos och socialdemokratiska PSOE, idag använder mot ministrar kommer imorgon att användas för att fångsla fackliga aktivister, medlemmar i vänsterorganisationer

och ungdomar som kämpar.

Åter är det kontrarevolutionens piskrapp som får miljoner att gå ut på gatorna. Så var fallet vid folkomröstningen den 1 oktober och vid generalstrejken två dagar senare.

Jättemarschen i Barcelona den 11 november hade föregåtts av att hundratusentals arbetare dagarna innan varit ut i strejk och demonstrerat.

Strejk- och demonstrationsdagen den 8 november var en enorm framgång – arbetet låg nere på arbetsplatserna, vägar och järnvägar var blockerade och flera stora demonstrationer genomfördes, trots medias hets och trots att ledningen för de två stora fackliga centralorganisationerna CCOO och UGT motsatte sig mobiliseringen.

Esquerra Revolucionaria (CWI i Katalonien) uppmanar andra vänsterorganisationer – CUP, Podemos, Catalunya en Comú och Som Alternativa – att vi tillsammans bildar en enad front som kan bekämpa statens och regeringens förtryck. Genom att basera oss på och stärka de demokratiska kommittéer som byggdes upp till folkomröstningens försvar (CDR) kan vi gemensamt bygga den kamprörelse som kan vinna arbetare och besegra den spanska statens repression – för ett socialistiskt Katalonien.

Esquerra Revolucionària kämpar för:

- Ner med artikel 155! Frige alla politiska fångar! Den spanska statens styrkor – polis och civilgarde – måste omedelbart lämna Katalonien.
- Bort med de repressiva lagarna – för demokratiska fri- och rättigheter.
- Riv upp alla försämringar i arbetsrätt och pensioner. Sänk pensionsåldern till 60 år.
- Minimilön på 1 100 euro och 35-timmars arbetsvecka.
- Expropriera alla tomma lägenheter som bankerna lagt beslag på och gör om dem till hyresrätter.
- Stoppa privatiseringarna – återkommunalisering av privatiserad verksamhet.
- Offentlig och gratis utbildning. Allmän och kostnadsfri sjuk- och hälsovård.
- Flyktingsolidaritet. Upphäv de rasistiska migrationslagarna och stäng de fängelseliknande flyktinglägren.
- Förstatliga banker och storföretag för att garantera alla ett anständigt liv.
- För Kataloniens, Baskiens och Galiciens rätt till självbestämmande. För en katalansk socialistisk republik och att folken i den spanska staten förenas om de så önskar i en federal demokratisk och socialistisk republik.